

JOSIP BAČIČ-SAVSKI

Josip Bačič-Savski (1932 -)

Isti, Kroz život, Zg. 1975.

Isti, Portreti, 1985, 1987.

Isti, Pesmi, rkp.-koresp.

ŽIVLJENJE OB REKI

*Že dolgo živim ob muhasti reki -
prav od takrat, ko sem spoznal
golobe in veter.*

*Od tod imam rad vse pomladi,
ki prihajajo ob reki z vrbovimi piščalkami.
Ko preneha prevara - obstanejo misli.*

*Reka krađe obale - in komu je kaj mar.
Odnaša sijaj oči, vonj las,
moja hrepenenja ... in komu je kaj mar!
Pogumni skačejo v razpenjene valove,
da bi povrnili kakšno drobno reč
ali ljubo stvar.*

*Veliko tega odnaša reka - in komu je kaj mar.
Povedal sem včeraj: Žena, zaspi!
Reka ne sliši šumenja solza, ona je gluha,
in ti ne bo povrnila sina.*

*Smejijo se otroci ...
Visoko nad ulico bleščijo zvezde.
Deklice pojejo ...
S šumečo reko teče tvoja in moja moč.*

xxx

DARILO

*Imam ljubezen!
Darilo za tvojo lepoto.
Takrat, ko si hodila
po razcvetenem travniku
od gozda proti prihodnosti,
ukradel sem tvoj pogled.
Takrat sem občutil
življensko tekočino
in spoznal
da te ljubim!
Takrat so biseri zazveneli,
ko je po mojih žilah
dozorevala
tvoja lepota.*

*V šarenicah mojih oči,
v notranjosti srca je tlela
vroča, vroča kri,
rdeča kot vrtnice
ljubezni!
Bila je pomlad,
hodila si
po razcvetenem travniku
od gozda
do mojega srca.*

xxx

VEČNI VOZ

Voz pelje. Pelje voz ...
Voz pelje želje,
skrbi, veselje -
pelje voz.
Voz pelje, kar mlin namelje:
cule, bule, mule ...
Voz pelje življenja,
težke misli, lahko pesem,
kletve, molitve, snubce,
skopuhe, pogrebce, potepuhe ...
Vse, kar ima čas, pelje voz
za tebe, mene, za vas in nas.
Voz pelje za vse žive ljudi,
ki dihaljo, delajo, pojejo,
jočejo in nekaj hočejo.

Voz pelje - pelje voz,
za hrbtom hitrosti,
ki seje norosti -
počasnežu odšteva ure.
Voz še vedno pelje
s pogonom na kravo,
ki maha z rogovi ...
Z živaljo, ki so jo poznali
tudi grški bogovi.
Razlika?
Nobena, majhna in velika
za voz, ki pelje še danes
od naselja v naselje
koščke življenja,
ki preživijo čas.

x x x

PTICE

Ptice selivke
odletijo daleč
iz svojih gnezd.
Toda zopet se
povrnejo,
da življenju
vrnejo -
odsev prvih zvezd.

Naša so gnezda
razdejale burje -
brez njih je
zeleni gaj ...
Ko veter boža sence,
nate
in name
spomni me
rojstni kraj.

Vse to so
stari spomini,
zdaj novi nas obkroža svet.
Zeleni se log,
smeji se prijatelj -
znan diši cvet.

od
prisoten rušilec
in graditelj gnezd,
ker povsod je
ljubezni treba
izpod molčečih zvezd.

x x x

POETICA NUOVA

*Tvoji otroci so
lepotci,
temni in "blond".*

*Tvoji možje so
junaki
a la James Bond.*

*Tvoje oči so
zapeljive,
zapeljejo vkraj.*

*Sprašujem: Kdo si?
Fatamorgana?
Minljivi sijaj?*

*Ne vem, ne vem ...
"Lepota" -
kam bi te dal?*

*Če bi bila moja
sirota,
ljubiti bi te znal.*

x x x

ZA LUNO SI

*Za luno si, za luno!
Ne sliši te več noben
individuum, noben bog!
prosjak bosonog ...
Odvrzi svojo vreščavo
piščalko, preluknjani štor.
Prestar si tudi za mavrični ogenj.
Za drevored sodobnih besed
rabiš gnev brez
predrefleksijskih modrosti ...
Pogum je v novem jeziku
krvavih risb.
Odvrzi svoj rahitični jaz,
ker novi pegaz ne rezgeče
v onomatopoiiji ...
Če ne boš zmogel iti v nič,
si nič.*

x x x

INTERMEZZO

*Dogodki na tekočem traku
so sončni trenutki ljubezni.
Na ustnicah je še nekaj
sladkosti žgočega poljuba,
veliko smešnih ovir mladosti,
ki živi še sanje in obljube.
Nikoli ne boš zaživela
brez dobre zemlje in cvetenja.
Kdo bi razumel svet,
ki sijajne košarice smeha
odvrže na gnoj?
Misli so zaustavile branje;
zaprl sem knjigo
in široko odprl vrata
edinega resničnega bogastva ...
Novi dan, okopan
v sončnem sijaju,
poraja upanje.*

x x x

POBEGLA MISEL

*Zaradi pobegle misli
so odposlali patroljo
na cestišče številka 25.
Dolgočasnost je pregnala
več slik na kraj
dogodkov in skrivnosti
so bile slečene
do golih prsi.
Zaupno so zašepetale
daljave in misel je zopet
našla pribežališče
pod nebeškim obokom
severno od ceste
številka 25.
Cestišče je še vedno
na kraju dogodkov,
misel pa vsepovsod tava
in je ni možno
imeti na varnem.
Narod jo ima rad.*

x x x

KOT OTROK

*Zlagati velike besede,
božati
nepopisne slutnje,
leteti
v čarodejnem prostoru
poskušam kakor otrok
sončnega pogleda.*

*Dogodkom narišem glave,
skočim za metuljem,
pojem slaščice,
skrijem se,
zanikam greh,
zajočem,
ko mi odvzamejo
smeh.*

*V mivki narišem pošasti
in jih povsem
uničim.
Brez njih bi lahko
živel svet
in
jaz.*

x x x